Лиш раз нас, один раз удвох застали
Й на мене всю вину за гріх поклали;
Як злодія, нам'явши добре боки,
Винять в крадіжках й за минулі роки, –
Так і мені, хоч сам створив цей клопіт,
Обрезклий батько твій вчиняє допит.
Вже як він не вистежував, із блиском
В очах, мов має справу з василіском;
Як не базікав про своє бажання –
Краси осердя й палива кохання –
Позбавить тебе спадку, нас заставши, –
Та ми таїлись, вміння все доклавши.
І мати – хоч вже з ліжка не встає,
Сама не вмре й нам жити не дає;
Вдень виспиться, щоб вистежить, як слід,
Вночі твій кожен вихід і прихід;
Й, за руку взявши, враз не відпускає:
Слід персня чи браслета там шукає;
Цілуючи – щік колір примічає,
Обнявши – щупає живіт, вивчає;
Про кисле й про солоне річ заводить:
Жде, чи нудоти це в тобі не зродить;
В своїх забавах юних зізнається,
Щоб підіграти, як це їй здається.
Ти ж чари вже любові зрозуміла
І матір обдурити все ж зуміла.
Ще й братики твої такі проворні,
Що все помітять, ночі хай і чорні;
Та з-за гостинця в батька на коліні
Не видали ні разу нас донині.
А ваш слуга – крикун мідноголосий,
Подібний до Родоського Колоса;
В нім футів вісім, всяк його страшиться,
Й він бога згадує лиш, як божиться;
Й вже пекло – хай ті муки хто й забуде –

Жахатиме лиш тим, що він там буде, –
Й хоч батьком він був найнятий для цього,
Та не доніс і він про нас нічого.
Та – о! – вже не розстатись із журбою,
Бо зрадника привів я із собою:
Той аромат, що на собі приніс,
Волав з порога вже старому в ніс;
Й він затремтів, мов полководцем був
Й іще, як пахне порох, не забув;
Будь неприємним дух той – думать міг,
Що йде із рота в нього чи від ніг.
Як зріть лиш пса й свиню біля порога,
То чудо вже – уздріти однорога;
Й він теж так благовонного гостинця
В повітрі затхлім визнав за чужинця.
Мій плащ новий не шелестів ні разу
Й каблук – ні скрипу! – підкоривсь наказу,
А зрадили мене лиш ви, парфуми,
Що довірявсь вам в радості і в сумі;
Не згодні, щоб тайком вас зустрічали,
З доносом на мене ви в тьму помчали.
О, покидьки землі, де поєдналось
Святе з порочним, зло з добром змішалось!
Й це ваші чари лиш кидають нас
В обійми шлюх заразних повсякчас;
І чи не ви прищеплюєте нам
Манірності і флірту бабських страм?
Недаром в залах почесть вам така,
Де владарює суєта людська;
Й богам, як вас на вівтарях палили,
Був звичай люб – вони ж вас не любили.
Чи ж варто й нам те в суміші любити,
Що буде, взяте порізно, смердіти?
Із доброго не робиться погане:
Чи ж благо ви, як аромат ваш тане?

Парфуми б ці віддав – й не їх одні, –
Щоб умастити батька вже в труні.